

[Jørgen Jensen]

Så er der en taktregulering på 1 kr. 75 øre, og så har vi taget feriepengeforhøjelsen med på 1 kr. 5 øre. Det bliver en stigning på 16 pct., og det betyder et reallønsfald på 3,3 pct.

Det er kendetegnende for denne diskussion, at man ikke har kunnet bestride det, som jeg engang har sagt, at dette er en minusløsning. Det betyder, at det er lønarbejderne, der igen skal betale.

Jeg vil også understrege over for de socialdemokrater, som i dag siger, at dette ikke er en indkomstpolitisk løsning, at det ikke er indkomstpolitik, det er nødvendige indgreb i overenskomstsituationen af hensyn til stor-konflikten, at statsministeren udtrykkelig gav udtryk for, at dette var indkomstpolitik, og det er også indkomstpolitik i den forstand, som socialdemokratiet ønsker det.

Jeg vil også godt spørge, når arbejdsministeren henviser til det, der skete i 1963: hvad var erfaringen for arbejderklassen, for fagbevægelsen? Det var, at den slags indgreb var dyre for fagbevægelsen. Jeg erindrer et utal af møder i fagbevægelsen, hvor også den del af fagbevægelsen, som var uenig med mig i bedømmelse af, hvad der skulle gøres, erkendte, at det var dyrt. Jeg erindrer også, at der var en forbundsformand Anker Jørgensen, der netop på baggrund af erfaringerne fra 1963 sagde, at man ikke kunne føre indkomstpolitik i et kapitalistisk samfund.

Nu gennemfører man det, som er værre, som er dyrere, for arbejderklassen, og så siger man igen frejdigt: dette er indkomstpolitik. Derfor må jeg også sige, at det er vor opfattelse helt klart, at den politik, der er lagt op til her, vil ikke skabe ro på arbejdspladserne. Det ønsker vi heller ikke, for det er en politik, der er vendt imod arbejderklassens interesser. Dermed er den også vendt imod samfundets økonomiske interesser, og derfor vil vi bekæmpe den og sikre, at det i hvert fald ikke lykkes at fastholde den negative indflydelse, som den har på arbejdernes købekraft.

Ole Vig Jensen (RV):

Hr Kjeld Olesen indledte debatten i formiddags med at sige, at han nu ville lytte interesseret til, hvad man her i dag ville give af ekstra lønforhøjelse til de offentligt ansatte. Jeg var lidt i tvivl om, hvorvidt det var en egentlig forventning, hr. Kjeld Olesen havde,

eller det var en konstatering af, at det næppe var til at undgå, at de offentligt ansatte skulle honoreres bedre, end de er i det forslag, som vi har til behandling her.

Hr. Kjeld Olesen har siden i sit andet indlæg konstateret, at der altså var flere, der ville forbedre de offentligt ansattes forhold, herunder det radikale venstre, og stillede meget naturligt spørgsmålet, hvordan vi skaffer de midler, der skal til. Her må der naturligvis først og fremmest tænkes på de midler, som det offentlige skal tilvejebringe. Men man kan naturligvis helt på samme måde stille et modspørgsmål: hvor skal de midler skaffes fra i erhvervslivet, som der skal tilvejebringes til de lønforhøjelser, der er tale om i hele erhvervssektoren? For det radikale venstres vedkommende kan jeg sige, at vi har også allerede før denne debat sagt, at vi er indstillet på at ville være med til at fremme en bedre fordelingspolitik, også bedre end den, der er udtrykt i det forslag, der ligger her i dag. Det har vi bl.a. antydnet med et skattelovsfor-slag, som vi har fremsat, og det er en af vejene at gå, men den har regeringen indtil nu ikke villet betræde. Endelig kan jeg da sige, at vi i øvrigt, som vi altid har været det, vil være indstillet på at være med til at tilvejebringe de nødvendige midler over de offentlige budgetter, som det synes rimeligt. Det gav vi udtryk for under finanslovdebatten her i tinget i december måned.

Til hr. Glistrup har jeg ingen rigtige bemærkninger. Det forekom mig at være en tale, som vi har hørt mange gange før. Intet nyt under solen. Jeg må til gengæld sige, at jeg beundrer hr. Glistrup for hans udholdenhed og hans tykerto på, at fremskrittssamfundet en dag skulle komme.

Til hr. Ellemann-Jensen må jeg sige, at jeg synes ikke, der er nogen grund til at bebrejde os, at vi minder hr. Ellemann Jensen om regeringens økonomiske målsætning. Jeg tror, at venstres ordfører mere end nogen anden har været talsmand for den økonomiske politik, som blev lagt frem, da regeringen tiltrådte. Jeg tror også, hr. Ellemann-Jensen er den, der stærkest har mindet om det helt frem til for få uger siden. Men sagen er jo altså, at den økonomiske politik ikke kunne holde, og det må man naturligvis vedkende sig. Det kan man så betragte som et nederlag for regeringen eller ikke, det vil jeg overlade til hr.